RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 83.011 van 20 oktober 1999
in de zaak A. 45.390/X-6358.

In zake : 1. Roger VINCENT,
2. Hedwige VLAEMYNCK,
wonende te 9850 NEVELE-POESELE,
Biebuyckstraat 26

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse Executieve, thans de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat P. LACHAERT,
kantoor houdende te 9820 MERELBEKE,
Hundelgemsesteenweg 166, bus 5-6.

D E R A A D V A N S T A T E, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Roger VINCENT en Hedwige VLAEMYNCK op 19 november 1991 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 25 oktober 1991 van de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, houdende verwerping van hun beroep tegen de beslissing van 30 november 1989 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen waarbij hun de vergunning wordt geweigerd voor het verkavelen van gronden gelegen aan de Ossekouter te Nevele, kadastraal bekend Sectie B, nrs. 105b, 115c en 117c;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur J. HUBREGTSEN;

Gelet op de beschikking van 18 mei 1992 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoekers;

Gelet op de beschikking van 6 september 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 oktober 1999;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M. VRINTS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. LACHAERT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. BARRA;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt wat volgt :

> "Onbevoegdheid van de Raad van State
> Verzoekers vorderen de vernietiging van de betekening van het Ministerieel Besluit van 25 oktober 1991 houdende de verwerping van hun beroep tegen de beslissing van de Bestendige Deputatie waarbij hen een verkavelingsvergunning geweigerd werd.
> Rekening houdend met het werkelijk voorwerp van het annulatieberoep moet echter vastgesteld dat de Raad van State onbevoegd is om kennis te nemen van de vordering.
> Verzoekers gaan er met name van uit dat de vernietiging van de betekening van het -wat betreft de motivering- niet betwiste weigeringsbesluit voor hen als gevolg zal hebben het herstel van een recht dat in hunnen hoofde uit de wet was ontstaan.
> (...)

Het vaststellen door een rechtscollege van het bestaan van het recht om zonder verdere formaliteiten over te gaan tot het uitvoeren van bouwwerken houdt op geen enkele wijze een oordeel in over een vraag kaderend in een discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de overheid.

Bij het beoordelen van het bestaan van dat recht brengt de Rechter geen oordeel uit waardoor hij in de plaats treedt van het bestuur.

Het recht om zonder verdere formaliteiten over te gaan tot uitvoering van werken als bedoeld in Artikel 55, § 2, vijfde lid W.R.O. is op geen enkele wijze gelijk te stellen met het recht om te bouwen verleend op grond van een overheidsbeslissing waarbij dat recht uitdrukkelijk wordt verleend (een constitutieve bestuurlijke beschikking).

(...);

Het verzoekschrift is onontvankelijk ratione materiae.

Dienaangaande geldt immers als fundamentele regel dat om ontvankelijk te zijn, het beroep moet gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing.

(...)";

Overwegende dat verzoekers de vernietiging vragen van de bestreden beslissing en niet van de betekening van de bestreden beslissing; dat voorts het beroep niet strekt tot de erkenning van het recht op "bouwen" maar tot de vernietiging van een administratieve beslissing die in beroep de aanvraag tot het verkavelen van gronden weigert; dat de bedoelde weigering vanzelfsprekend uitvoerbaar is; dat de exceptie niet gegrond is;

Overwegende dat het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 55, § 2, vijfde lid, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw; dat verzoekers het middel als volgt toelichten :

"1. Uit het feitenrelaas blijkt dat verzoekers na de rappelbrief van 4 oktober 1991, geen beslissing van de Vlaamse Executieve ontvingen binnen de door artikel 55, par. 2, vijfde lid van de stedenbouwwet, zijnde 2 november 1991.

2. Door het niet naleven van de bepalingen van voornoemd artikel ontstond in hoofde van verzoekers uit de wet het recht om over te gaan tot het verka-

velen van de terreinen waarvoor een verkavelingsvergunning werd gevraagd, mits zij zich gedragen naar de aanwijzingen van het ingediende dossier, naar de wetten en verordeningen, met name naar de voorschriften van de goedgekeurde plannen van aanleg (d.i. de zgn. stilzwijgende verkavelingsvergunning).
(...)";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt :

"Uit het dossier blijkt dat verzoekers in de loop van de administratieve beroepsprocedure aangaande hun verkavelingsaanvraag een andere woonplaats hadden gekozen.
Bij de betekening van het door verzoekers, wat betreft de formele redengeving, niet betwiste verwerpingsbesluit is enige vertraging opgetreden als gevolg van het gebruik van het vroegere adres van de aanvragers door het Bestuur.
Uit het dossier blijkt trouwens dat notificatie aan alle partijen geschiedde bij schrijven d.d. 29/10/1991.
Bovendien dient opgemerkt dat het weigeringsbesluit tijdig in ontvangst werd genomen door ingenieur-architekt DEKEYSER die het beroepsschrift d.d. 14/12/1989, het schrijven d.d. 08/01/1990 betreffende de aanvraag om gehoord te worden en de rappelbrief d.d. 04/10/1991 mede ondertekende.
Alsdusdanig staat vast dat het MB d.d. 25/10/1991 tijdig werd uitgevaardigd en tijdig werd genotificeerd aan alle partijen, waarbij de kennisgeving aan verzoekers ingevolge een adreswijziging iets later bereikte.
Tenslotte valt te noteren dat 02/11/1991, zijnde de vervaldag van de termijn van 30 dagen vervat in Artikel 55, § 2, vijfde lid, een zaterdag was, zodat de vervaldag effektief viel op maandag 04/11/1991, zijnde de dag waarop verzoekers de beslissing in kwestie ontvingen";

Overwegende dat verzoekers repliceren dat het bestuur tweemaal op de hoogte werd gebracht van hun adresverandering, onder meer in de rappelbrief van 4 oktober 1991 en dat hun architect noch vergunningaanvrager, noch gemachtigde van de aanvrager is, zodat de notificatie "ten titel van inlichting" is gebeurd; dat verzoekers tot slot stellen :

"Aangezien de wetgever het begin en de duur van de termijn ontegensprekelijk heeft vastgelegd, is een verlenging van de termijn naar de eerstvolgende maandag niet toestaan. De vervaldag, in toepassing van Art. 55, par. 2, vijfde lid, dient dus geplaatst te worden op zaterdag 2 november zijnde de laatste dag van de in dit artikel voorziene termijn. Een verlenging van deze termijn tot maandag 4 november tast derhalve de rechtszekerheid aan gezien zij in strijd is met de bepalingen voorzien in dit artikel";

Overwegende dat artikel 55, § 2, vierde en vijfde lid, van de stedenbouwwet bepaalt :

"Van de beslissing van de Koning wordt aan de partijen kennis gegeven binnen zestig dagen na afgifte bij de post van de aangetekende zending, die het beroep bevat. Ingeval de partijen worden gehoord, wordt de termijn met vijftien dagen verlengd. Bij gebreke kan de aanvrager de zaak bij aangetekende brief aan de Minister rappeleren.

Heeft de aanvrager geen beslissing ontvangen bij het verstrijken van een nieuwe termijn van dertig dagen met ingang van de dag waarop de rappelbrief ter post is afgegeven, dan mag hij zonder verdere formaliteiten overgaan tot het uitvoeren van het werk of het verrichten van de handelingen, mits hij zich gedraagt naar de aanwijzingen van het dossier dat hij heeft ingediend, naar de wetten en verordeningen, met name naar de voorschriften van de goedgekeurde plannen van aanleg, alsmede naar de bepalingen van de verkavelingsvergunning; is het beroep door het college of de gemachtigde ambtenaar ingesteld, dan mag de aanvrager overgaan tot het uitvoeren van het werk of het verrichten van de handelingen, mits hij zich gedraagt naar de beslissing van de bestendige deputatie";

Overwegende dat verzoekers tegen het weigeringsbesluit van 30 november 1989 van de bestendige deputatie op 14 december 1989 hoger beroep hebben ingesteld bij de minister; dat zij op 8 januari 1990 hebben gevraagd om te worden gehoord; dat zij op 25 juni 1991, dit is zeventien maanden later, werden gehoord; dat zij op 4 oktober 1991 bij aangetekend schrijven de bij artikel 55 bedoelde rappelbrief hebben verstuurd; dat op 25 oktober 1991 het bestreden besluit houdende afwijzing van verzoekers beroep werd genomen;

dat uit een door verzoekers voorgelegde verklaring van de postontvanger te Nevele blijkt dat bedoeld besluit op 4 november 1991 aan verzoekers werd uitgereikt, d.i. meer dan 30 dagen na de verzending van de rappelbrief;

Overwegende dat de beslissing van de minister niet alleen vastgesteld maar ook ter kennis gebracht moet zijn vóór het verstrijken van de in artikel 55, § 2, vijfde lid, bepaalde termijn; dat het wetsartikel als uitgangspunt voor die termijn heeft gesteld de dag van de afgifte bij de post van de aangetekende rappelbrief en als eindpunt het verstrijken van een termijn van 30 dagen; dat wanneer de wet zelf de berekening van een termijn bepaalt, geen beroep kan worden gedaan op de wijze van berekening van de in het Gerechtelijk Wetboek geregelde termijnen om die termijn een ander eindpunt te geven; dat voorts geen enkele wets- of verordeningsbepaling de overheid verplicht de beslissingen, waarbij zij in hoger beroep beschikt, per aangetekende post aan de aanvrager ter kennis te brengen; dat wanneer zulke zending, om welke reden ook, niet tijdig aan de betrokkene kan worden besteld -bv. wanneer er op de laatste dag van de termijn geen postbedeling is- het de overheid niet anders te doen staat dan de beslissing langs andere wegen aan de aanvrager te doen toekomen; dat verzoekers' architect, weliswaar samen met zijn cliënten het beroepschrift en de rappelbrief heeft ondertekend; dat dit hem echter niet tot mandataris maakt van de aanvragers aan wie de overheid rechtsgeldig het bestreden besluit zou kunnen betekenen; dat tenslotte verzoekers hun adreswijziging naar behoren aan het bestuur hebben ter kennis gebracht;

Overwegende dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 25 oktober 1991 van de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, houdende verwerping van het beroep dat Roger VINCENT en Hedwige VLAEMINCK ingesteld hebben tegen de beslissing van 30 november 1989 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen waarbij hun de vergunning wordt geweigerd voor het verkavelen van gronden gelegen aan de Ossekouter te Nevele, kadastraal bekend Sectie B, nrs. 105b, 115c en 117c.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op achtduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig oktober 1900 negenennegentig, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M. VRINTS,	kamervoorzitter,
de HH.	J. BOVIN,	staatsraad,
	J. LUST,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. TRUYENS. **M. VRINTS.**